



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2336/2019
04.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Ђорђевић, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа „Електропривреда Србије“ Београд, Огранак „ТЕ-КО“ из Костолца, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4061/18 од 04.04.2019. године, на седници одржаној 04.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4061/18 од 04.04.2019. године.

Образложење

Основни суд у Пожаревцу, пресудом П1 27/2018 од 23.10.2018. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог број ..-16 од 09.02.2016. године, којим је тужиоцу, распоређеном на пословима ..., у Служби за ..., Сектор за ..., Дирекција за ..., отказан уговор о раду број .. од 09.02.2010. године, са припадајућим анексима (став први изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да врати тужиоца на рад у року од осам дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења (став други изреке). Одлучио је и да свака странка сноси своје трошкове поступка (став трећи изреке).

Апелациони суд у Крагујевцу, пресудом Гж1 4061/18 од 04.04.2019. године, одбио је као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Пожаревцу П1 27/2018 од 23.10.2018. године (став први изреке). Одбио је као неоснован захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да накнади тужиоцу трошкове поступка по жалби (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 – УС, 55/14 и 87/18) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП.

У ревизији се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, када се између осталог наводи да, другостепена пресуда има недостатака због којих се не може испитати, да је изрека пресуде неразумљива, противречна сама себи и разлозима пресуде. Међутим, због наведене битне повреде одредаба парничног поступка, ревизија се не може изјавити, с обзиром на то да иста није прописана као разлог за изјављивање ревизије одредбама члана 407. став 1. тачка 1. – 3. ЗПП.

Осталим наводима ревизије, у погледу битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 6, 8, 10. и 11. ЗПП и битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП у поступку пред другостепеним судом, према оцени овог суда се не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на основу Уговора о раду број .. од 09.02.2010. године, на неодређено време, на пословима ..., у Служби за ..., Сектор за ..., Дирекција за Одредбом члана 19. став 1. тачка 12. наведеног Уговора о раду је предвиђено да, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе, између осталог и: неоправдано изостајање са посла три узастопна радна дана или пет радних дана са прекидима током године. Оспореним решењем о престанку радног односа отказом уговора о раду од 09.02.2016. године, тужиоцу је отказан уговор о раду, из разлога што је према евиденцији туженог о присутности на раду, утврђено да је тужилац неоправдано изостао са посла 18. и 19. августа 2015. године, 13, 14, 25, 29. и 30. октобра 2015. године, као и 02. и 06. новембра 2015. године. Пре доношења оспореног решења, тужени је доставио тужиоцу Упозорење од 31.12.2015. године, којим је тужилац упозорен да су се стекли разлози за отказ уговора о раду, уз напомену да је дужан да се у року од осам дана изјасни и оправда неоправдане изостанке с посла, јер ће му у противном, ако у наведеном року спорне изостанке са рада не оправда, бити отказан уговор о раду. Тужилац је наведено упозорење примио 11.01.2016. године. У циљу утврђивања да ли је тужилац као запослени био на боловању у спорном периоду, Стручна служба туженог је упутила захтев Дому здравља Костолац, који је у одговору од 15.01.2016. године, навео да на основу увида у здравствени картон, тужилац нема одобрено боловање у спорним данима. Тужилац је и раније имао неоправдане изостанке са посла и то у априлу и мају 2015. године, али су му ти изостанци са посла оправдани данима годишњег одмора. Вештачењем од стране вештака психијатра, специјалисте судске психологије и психолога, специјалисте медицинске психологије од 10.01.2017. године и 01.08.2018. године, утврђено је да је тужилац особа средњих година, са интелектуалним капацитетима у оквиру просека, уз обележје личности претежно функционалног стила и елемената препознате хронофициране депресивности и надограђене зависности од опијата као начина превазилажења развојних осећања у смислу стресова, да је код тужиоца у периоду

одсуствовања са посла, које није оправдао одговарајућом медицинском документацијом постојало медицинско стање депресивности (Ф 32) и зависности од опијата (Ф 11.2), кроз клиничко испољавање апстиненцијалних криза, да је последица зависничког понашања тужиоца повезана са неадекватним односом, како према професионалним обавезама, тако и питањима која се односе на личну егзистенцију, релације према породичном функционисању, да се целокупна ситуација у којој се тужилац налазио у спорном периоду последично одразила на његову личност, социјално и радно функционисање, да одсуствовање са посла није било једнократно, да се више пута понављало у дужем временском распону, с обзиром на постојање временске дистанце и понављање понашања, не може се сматрати да је код тужиоца дошло до таквог степена интегритета свести и степена расуђивања који би га услед тога сврстао у категорију особе које нису подобне да расуђују и исказују своју вољу, тј. да у време повреде радне обавезе не може да донесе одлуку да ли ће ићи на посао или неоправдано изостати са истог.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је одбијен тужбени захтев тужиоца, којим је тражио поништај оспореног решења о престанку радног односа отказом уговора о раду и да се обавезе тужени да врати тужиоца на рад.

У спору из радног односа, суд цени законитост решења о престанку радног односа отказом уговора о раду, са становишта правилне примене материјалног права, повреде правила поступка и чињеничног стања из оспореног решења.

Како су у конкретној ситуацији утврђене чињенице у погледу постојања описане повреде радне обавезе од стране тужиоца из одредбе члана 9. став 1. тачка 12. уговора о раду, а у вези одредбе члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14), имајући у виду да је доношењу оспореног решења претходило упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, у смислу члана 180. Закона о раду, због наведене повреде радне обавезе, то је оспорено решење о престанку радног односа тужиоцу отказом уговора о раду законито, због чега су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Нису од утицаја на другачију одлуку овог суда наводи ревизије којима се указује да тужилац у време изостајања са посла није могао да доноси одлуке о томе да ли ће ићи на посао или ће неоправдано изостати са посла, односно да тужилац припада категорији особа које нису подобне да расуђују и исказује своју вољу, с обзиром на то да је утврђено да је тужилац у дужем временском периоду неоправдано изостајао са посла више радних дана са прекидима (најпре у априлу и мају 2015. године, затим 18. и 19. августа 2015. године, 13, 14, 25, 29. и 30. октобра 2015. године, као и 02. и 06. новембра 2015. године, према оспореном решењу), које изостанке није оправдао туженом и имајући у виду налаз и мишљење вештака у делу постојања временске дистанце и понављање понашања, да се не може сматрати да је код тужиоца дошло до таквог степена нарушености интегритета свести и степена расуђивања, које би га услед тога сврстало у категорију особа које нису подобне да расуђују и исказују своју вољу, тј. да у време повреде радне обавезе не може да донесе одлуку о томе да ли ће ићи на посао или неоправдано изостати са истог. Дакле, како је тужилац више од пет радних дана са прекидима током 2015. године изостајао са посла, то се у његовим радњама стичу битна обележја повреде радне обавезе неоправдано изостајање са посла, предвиђене одредбом члана 9. став 1. тачка 12. Уговора о раду.

Исто тако, нису од утицаја на другачију одлуку овог суда наводи ревизије којима се указује, да је пракса туженог да изостанке радника правда данима годишњег одмора, с обзиром на то да је тужени у упозорењу тужиоцу о постојању разлога за отказ уговора о раду тражио да се изјасни у вези истих и оправда неоправдане изостанке са посла, али је дискреционо право тужиоца, посебно код учесталих изостанака са посла, да ли ће да дане изостанка са посла правда данима припадајућег годишњег одмора.

Како се одбија као неоснована ревизија тужиоца и наводи из ревизије нису од утицаја на другачију одлуку овог суда, то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду, у смислу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**